

BIBLE PRO DNEŠEK:

VÝZBROJ VÍTĚZŮ

A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat d'áblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy 'opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotovému službě evangeliu pokoje' a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také 'přilbu spasení' a 'meč Ducha, jímž je slovo Boží'.

(Ef 6,10-17)

František Kolesár, kazatel

Na setkání veteránů druhé světové války tito bývalí vojáci vzpomínali na jeden konkrétní den bojů v průběhu druhé světové války. Jeden z nich si vzpomínal na to, jak byl v zákopu, jak nad jeho hlavou přejel německý tank, pak vyskočil ze zákopů a začal pálit na tento německý tank. Jiný vzpomínal na to, jak se ocitnul v přímém souboji s německým vojákem. Další zase vzpomínali na to, jak hráli karty, aby zabili čas. Jiní vzpomínali, jak se ocitli uprostřed zuřivých bojů a ostrých potyček s německými vojáky. Na tento konkrétní den vzpomínali právě proto, že později se dozvěděli, že právě v tento den byli součástí jedné z největších a nejvýznamnějších bitev druhé světové války - a to bitvy o Ardeny.

Jim to ale tehdy tak vůbec nepřipadalo. A to z toho důvodu, že nevnímali tento den v kontextu toho, co se dělo na bojištích. Když apoštol Pavel napsal v Ef 6,13 tato slova, možná měl na mysli podobné situace, jaké zažili tito vojáci během druhé světové války.

Apoštol Pavel při psaní tohoto verše nemyslel na to, že tuto Boží výzbroj si máme vzít na sebe jen občas, některý den týdně, nebo na 2 roky, po které kdysi trvala povinná vojna. Ale že tuto Boží výzbroj máme nosit stále. Nikdy totiž nevíme, kdy se odehraje ten nejdůležitější boj o naše srdce. Největší vítězství se získávají tehdy, když obyčejní lidé plní své úkoly. A to se týkalo jak vojáků ve druhé světové válce, tak i nás křesťanů, v našem každodenním životě.

Ignác z Loyoly, který se věnoval duchovním cvičením, hovoří o tom, co dělat, když do našeho života přijde zlý den, o kterém píše apoštol Pavel. Jak odolat a obstát v tento zlý den. Jeho lékem na toto "hluché období" je následující: "Ve dnech, kdy jsme sklíčení, nesmíme nic měnit. Právě naopak. Musíme zůstat pevní a stálí v tom, co jsme dělali předtím. Musíme zůstat pevní a stálí v rozhodnutích a směřování, kterým jsme se ubírali den předtím, než jsme se začali cítit zle." A potom pokračuje tím, že v těchto duchovních bojích musíme používat ty zbraně, které jsou v tu chvíli nejtěžší - a to modlitbu, zkoumání sebe sama a pokání.

Možná právě toto měl apoštol Pavel na mysli, když psal o duchovní zbroji. Protože když přijde zlý den, v němž máme obstát, v němž máme všechno překonat, tak podobně jako Ignác i apoštol Pavel píše, že to nejdůležitější, co máme ten den dělat, je modlit se. Ne za sebe, ale za druhé. Apoštol Pavel říká ve verši 18: "V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne." Jinými slovy apoštol Pavel

říká, že když si máme obléct Boží výzbroj, tak má sloužit k tomu, abychom ve zlý den, kdy máme obstát, kdy se bojuje o naše srdce, abychom se modlili za druhé. Za bratry a sestry, za ty, které nám Pán Bůh klade na srdce. Nemáme se modlit za sebe. Výzbroj, kterou si máme obléci, nás připodobní k Ježíši, dá nám smýšlení Ježíše Krista. Opásat si bedra pravdou, obléci si pancíř spravedlnosti, obout si boty k pohotové službě evangelia, vzít si štít víry, vzít si přilbu spasení a meč ducha - to všechno má sloužit právě k tomu, abychom se v ten zlý den dokázali modlit a ty, které nám Pán Bůh dal. Díky Boží výzbroji můžeme myslet a jednat jako Ježíš Kristus. Když mu bylo nejhůře, nemyslel na sebe, ale myslel na druhé - modlil se za své nejbližší, modlil se za Petra, za Jana, za Jakuba, za ty, kteří byli pod křížem. Pokud chceme ve zlý den obstát, pak můžeme na sebe vzít Boží zbroj, z níž je nejdůležitější modlitba za druhé. Modlitba, která je vytrvalá, která se nepřerušuje, která není zaměřená jen na nás samotné. To je cesta k vítězství, to je cesta k tomu, abychom vyhráli bitvu o Ardeny, bitvu o naše vlastní srdce.

Kpt. Ing. Zdeněk Mikulka, kaplan 21. základny taktického letectva Čáslav

Ten text, který nám nabízí list Efezským, je z mého pohledu velice zajímavý. A když se ho četl, tak mě napadala celá řada myšlenek a především otázek. Celkově lze říct, že ten text vlastně chce být jakousi přípravou na úkol a roli, kterou má ten křesťan splnit. Nabízí se v představách křesťana - bojovníka v tom západním křesťanském modelu, bojovníka za Krista, bojovníka za víru. Aby tento bojovník mohl splnit úspěšně svou roli, mohl odolávat ďáblův svodům, mohl vést ten správný boj na správném místě a správným způsobem, musí pro to být vybaven. A ten text nám nabízí, co vlastně by mělo tvořit tu výbavu, a co by mělo být prioritou člověka, který chce jít do podobného boje. Tolik jakési obecné zhodnocení toho textu.

Já bych však si dovolil zastavit se u některých paralel, které mě napadají, nebo které se nabízejí ve vztahu k armádě, k vojenskému povolání. Obecně ten text pojmáme tak, že vlastně se používají jakési armádní atributy a příklady z armády, aby autor zesrozumitelně, o co vlastně jde v tom zápase křesťana. Ale myslím si, že je možné vnímat ten text i přesně opačným způsobem a vnímat jako z pozice člověka, který opravdu je zavázán cítí se být zavázán bojovat či být připraven na ten boj skutečný. Ten text hned na začátku zdůrazňuje potřebu síly nalezené u Boha, a připravenosti ve smyslu Boží zbroje. Zároveň zdůrazňuje: Tyto kvality tu musí být, protože ten boj nepovede tak proti tělu a krvi. A tady možná vstupuje do hry ta moje první otázka: Copak Satan nepoužívá právě tělo a krev lidí svedených, přesvědčených o své pravdě, kteří potom vystupují proti Božímu lidu? A tak logicky, pokud je na jedné straně použito tělo a krev, tak samozřejmě i na té druhé straně je tělo a krev, čili člověk a jeho schopnosti a dovednosti, jsou použity v tomto boji. Čili v konečném důsledku, navzdory důrazu na přesah, který ten text nabízí, tak když půjdeme na nějaký základ, tak si myslím, že si dokážeme docela dobře představit, že v tom boji proti sobě stojí zase tělo a krev - člověk proti člověku. Každý z nich má jiné ideály, jiné představy, jinou pravdu, ale v konečném důsledku dochází ke konfrontaci člověka s člověkem.

Ten text dále udává jakési výčet co všechno a jakým způsobem je nutné. Na začátku mluví o nutnosti plné Boží zbroje a jakési přípravě to k tomu, aby se mohlo obstát, aby bylo možné postavit se na odpor. Tedy mluví o odpovědnosti křesťana a také obětavosti, o jeho schopnosti dát možná více než v tu chvíli dostává, dát to do služby celku. Dále se tu hovoří o pravdě, spravedlnosti a o pohotové službě evangeliu. Možná bychom mohli říct: věrnost a také odvaha postavit se.

Na konci toho textu se tu hovoří o štítu víry, a také přilbě spasení a meči ducha. Opět lze nalézt jakousi paralelu s jedním slovem, které mě napadá, a to je čest. Čest ve smyslu: zavazuje tě tvé poslání, buď přímý a zásadový, jednej v souladu se svým svědomím, se svou vírou, se svým přesvědčením. To je přece otázka cti. A tak když se podívám na tento text v tomto smyslu slova, nacházím zde obětavost, odpovědnost, odvahu, věrnost a čest, která je požadována. Stejně hodnoty jsou vlastně jednotlivé atributy etického kodexu vojáka z povolání armády České republiky nebo ozbrojených sil České republiky. I tady nacházíme odpovědnost, obětavost,

odvahu, věrnost a 6 čest. Co to znamená? Možná to, že nejenom je možno používat a brát příklady z vojenství a z armády, proto, abychom zesrozumitelnili situaci křesťana, boj křesťanů, postoje, které by křesťan měl mít. Zároveň to ale jde i naopak. Možná, že na tomto textu lze srozumitelně vykládat, jakými podstatnými věcmi do života armády, ale i do života a postojů každého v této společnosti, může přispívat právě křesťanství a konkrétně výpověď tohoto textu. Protože vlastně nikomu z nás nejde o nic jiného, než o to, abychom budovali společnost, která bude stát na těchto attributech, abychom měli armádu a další složky, které budou schopny vyznávat právě tyto hodnoty: tedy již uváděnou obětavost, odpovědnost, odvahu, věrnost, čest - hodnoty, které tvoří etický kodex vojáka z povolání, a zároveň hodnoty, které lze velice srozumitelně naléznout v tom zmíněném textu z listu Efezským.